

Sedinta cu scantei la Comitetul Central - membrii CPEX au dezbaturat raportul economic pe anul 1988. Nicolae Ceausescu a fost extrem de nervos - dupa ce i-a acuzat pe responsabilii Finantelor de „sabotarea economiei”, i-a demis. Probabil fusese afectat de stirea ca ziarul francez Liberation publicase un interviu cu poetul Mircea Dinescu, care aducea acuzații grave „Epoicii de Aur”. In aula Bibliotecii Centrale Universitare, artistii și scriitorii bucureșteni l-au comemorat pe italianul Michelangelo. La Alba-Iulia, noii membri de partid au primit carnetul roșu in „Sala Unirii”, in cadrul unei ceremonii sobre.

Rezultatele economice pe anul 1988, in dezbaterile CPEX

Sedinta CPEX convocata la sediul CC a avut ca principala tema de dezbatare „Raportul privind analiza pe baza de bilanț a rezultatelor obtinute pe ansamblul economiei nationale, formarea și utilizarea resurselor financiare in 1988”. Comunicatul oficial din Scinteia ii informa pe romani ca economia mergea ca pe roate.

(Continuare in pag. a II-a)

DISPERAREA DIN CAZARMA CEAUSESCU

La 17 martie 1989, ziaristul francez Gilles Schiller a publicat in Liberation un interviu cu Mircea Dinescu, in care poetul aducea grave acuzații regimului Ceausescu.

Cum se simte un intelectual intr-un stat de dictatura a proletariatului?

Acum vreo 20 de ani circula la noi un banc despre experienta facuta in socialism cu șoricelul intelectual, șoricelul muncitor și șoricelul țaran. Ținuți in condiții identice de laborator și cercetați, după o vreme s-a constatat ca șoricelul țaran și cel muncitor se impliniseră și dădeau semne de optimism, in timp ce intelectualul părea slăbănog și nevricos. Intrebat dacă lui i s-a dat cumva mai puțin hrană decât celorlalți a răspuns: mi s-a dat la fel, numai că mie, din când in când, mi se arată pisica.

Ei bine, la această oră, situația s-a democratizat; pisica li se arată tuturor.

Alergia la intelectuali nu mai e la modă. Prin 1950 cine purta pălărie era etichetat drept burghez și risca să fie trimis la reeducare. Conform dialecticii marxiste, lucrurile au evoluat și, așa cum in România nu se mai poartă cafeaua, ci „inlocuitorii” de cafea, astfel au apărut și inlocuitorii de intelectuali. Complexele de odinioară s-au transformat in complexe de superioritate: acum „tovarășii” au colecții de pălării englezești, colecții de doctorate, colecții de diplome universitare și sunt mai docti in istoria fotbalului decât in marxismul pe care-l propovăduiesc. Mulți dintre acești colecționari își inchipuie că Manifestul Partidului Comunist al lui Marx era un soi de foaie clandestină pe care bărbosul o lipea noaptea pe ziduri. Fiind specialiști in toate domeniile, noii iluministi dau sfaturi țaranilor cum să țină sapa, le explică muncitorilor la ce cap trebuie bătut cuiul și îi învață

Despre Dinescu s-a spus că era un Labiș al anilor '70

pe scriitorii să scrie de la stânga la dreapta.

Și in timpul asta adevărații intelectuali stau pe margine paralizați de șocul stupefiantei substituirii.

Dacă nu sunt atât de sigur că lup-

tând pentru socialism proletariatul n-a avut de pierdut decât lanțurile, in schimb n-am nici o îndoială că intelectualitatea și le-a câștigat cu vârf și indesat.

Se vorbește de o anumită som-

nolență a intelectualității in țara dumneavoastră. Cum se explică ea?

Fiind condiții optime pentru hibernare se hibernează profesional in toate domeniile. N-ar fi de mirare dacă într-o bună zi ar apărea la mica

publicitate următorul anunț: „Pierdut Academia română pe Calea Victoriei, găsitorul bună recom-pensă”.

(Continuare in pag. a III-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

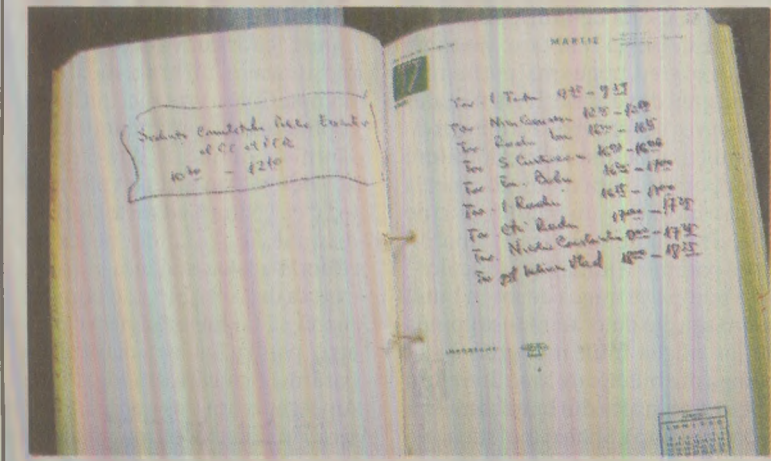
La 9:35 in biroul Elenei Ceausescu a intrat Ion Totu, ministrul Afacerilor Externe. Economistul numit in fruntea diplomatiei românești in 1986 nu se bucura de considerația diplomaților occidentali și americani acreditați la București. Fostul profesor universitar de economie politică era apreciat însă de subalternii care aveau ca prime misiuni contractele românești de export... in munca de diplomat se enerva repede; nu și controla reacția, mai ales dacă era vorba despre o nedreptate”, și a amintit despre fostul șef diplomat Gheorghe Ținca. De altfel, in toamna lui '89, Totu va fi „rotit” in fruntea Comitetului de Stat al Planificării și Aprovizionării Tehnico-Materiale. Vineri, 17 martie, a stat puțin in biroul Elenei Ceausescu. Nu e exclus să fi continuat in trei discuțiile la Cabinetul 1, căci până la 10:30, când începe ședința CPEX, in agenda Cabinetului 2 e loc gol. Ori poate că in intervalul dintre 9:39 și 10:30 a fost ședința Biroului Permanent al CPEX, alcătuit din 10 membri. Căci in acest grup foarte restrâns - dominat de vocile lui Nicolae și a Elenei Ceausescu - se luau deciziile trecute apoi prin CPEX.

De altfel, conform arhivei Cancelariei CC al PCR, vineri, 17 martie 1989, s-a ținut și o ședință a Secretariatului CC al PCR cu ordine de zi aproape identice ședinței CPEX. Mai mult ca de obicei a durat cea de-a doua ședință CPEX a săptămânii (10:30-12:10). După ce in ședința de luni, 13 martie, se discuta despre „fracționismul” din partid - cazul Răceanu și cazul „scrisorii celor șase” - liderii își reiau cadenta analizei vieții de partid și angajamentelor economice.

După ședință, in biroul mamei a intrat mezinul, Nicu Ceausescu, prim-secretar la Sibiu, a fost însă reținut mai puțin la Cabinetul 2 (12:25-12:50) decât obișnuia aproape zilnic fosta-i nevastă, Poliana Cristescu.

După-amiază au fost chemați Silviu Curticeanu, Bobu, cei doi Radu, Nicolae Constantin. Ultimul a fost șeful Securității, generalul Iulian Vlad (18:00-18:35). A informat, probabil, și asupra anchetei Răceanu și despre măsurile impotriva celor șase foști demnitari care semnaseră protestul difuzat de Radio Europa Liberă la 10 martie.

Lavinia BETA

În Banat, la „mititica”

Cum era la pușcărie in 1989? Vom căuta să aflăm de la cei in măsură să ne lămurească. Unul dintre ei este directorul Administrației Naționale a Penitenciarelor. Ioan Băla s-a născut in 1962 in județul Mureș și este absolvent a trei instituții de învățământ superior: Academia de Poliție din București, Facultatea de Drept din Cluj și Facultatea de Sociologie din Timișoara. Este doctorand in Științe Penale al Facultății de Drept din Timișoara. Și-a început ucenicia la Penitenciarul Popa Șapcă din Timișoara.

Acolo și-a dovedit și calitățile de manager, iar penitenciarul condus de el din 1997 a devenit un etalon. In '89 conducea o secție a penitenciarului la Oravița.

Acum 20 de ani noțiunea de „pușcăriaș” dădea omului furnicătură pe ceafă mai dihai ca acum.

Categoric, când eram copil venea prin sat un hot de găini, un pușcăriaș eliberat, era un paria al întregii comunități, toți îl arătau cu degetul.

In '89 erau la mititica mult mai mulți decât in ziua de azi.

Categoric, mult mai mulți. Pe motive neserioase, am zice acum. Decretul 306, celebrul, pedepsea cu pușcăria sustragerea de produse agricole de pe câmp. Cota de produse alocate țaranului era din ce in ce mai mică, era prins omul cu o traistă de știuleți, mergea doi-trei ani la „mititica” și așa s-a ajuns că intrau in pușcărie destui oameni care nu merita să li se întămpine asta, oameni nevinovați după standardele de azi. Apoi erau închise sute de oameni pe decretul 153. Te-a prins pe stradă că nu aveai o activitate socialmente utilă, te băga șase luni, te-a prins că aveai cuțit cu lama mai

mare de 5 cm, te băga trei sau șase luni, iar prin Ardeal și in Banat, in comunitățile rurale cel puțin, portul cuțitului era ceva destul de obișnuit. Ai cântat noaptea pe stradă mai tare decât trebuia, sau pe strada care nu trebuia, idem.

Sau ce nu trebuia. Aia era altceva, nu mai erau șase luni...

Avea Timișoara pușcăriași mai aparte?

Aveam, mai ales in zona mea, a Timișoarei, o categorie aparte, cei care încercau să treacă frontiera, deja prin anii '86-'87, devenise un obicei să fie mai puțin sever sancționați această infracțiune, nu mai era considerată o infracțiune la adresa securității statului, ci o infracțiune comună.

(Continuare in pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

17 MARTIE

Zi bramburită. Ascultat scrisoarea lui Dan Deșliu, foarte dură: „absurdul multilateral dezvoltat”, Președintele, care și inchipuie că e „proprietarul” întregii țări. Îi recunosc tonusul și verva din intervențiile la Consiliul Uniunii, care nu difereau prea mult, dar, drept, nici nu erau date publicității apoi. Aflu despre o scrisoare similară a lui Mircea Dinescu și de intervalul din Liberation, care se va difuza. Încolo, știri proaste: toți cei șase ar fi arestați pur și simplu. Alți foști demnitari din timpul lui Gheorghiu-Dej, sever supravegheați, cu mișcările la poartă, ca Doina Cornea, care-l avea de mult, la București, o ședință extraordinară a Biroului - poate ca să fixeze strategia represivă? Unii speră in mod nebunesc că la ședință C. va întâmpina rezistență. Aș!

Mircea Zăciu, Jurnal IV, București, Editura Albatros, 1998, p. 430

(Continuare in pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Inventivitatea: trasul la pompă

Pentru că n-a furat meserie, in luna martie, electricianul de bord Doru I. (21 de ani) a îngreunat îndeplinirea sarcinilor ultimului plan cincinal (n.r. - orice asemănare cu vremurile actuale este absolut întâmplătoare, dar pur românească).

„Odată, cam pe vremea asta - cu frig și cu ceață - am intervenit la nava Maramureș. Era construită in Japonia, avea 25.000 de tone și 24 de ani. Nava venise goală dintr-un voiaj, era in radă. Atunci când o navă de genul ăsta, goală, face un drum mai lung, se balaștează tancurile, ca să-i mărească stabilitatea. Mai exact, tancurile - sau, in termeni „pământeni”, rezervoarele - disponibile sunt umplute cu apă de mare. Așa că nava avea tancurile pline de apă, dar pompele defecte. Nu putea deballasta, adică să scoată apa

afară pentru a putea continua manevrele in port. Așa că am fost noi chemați să scoatem apa. Eu îi tineaam locului unui coleg, iar pompele submersibile erau cel mai mare stres al meu.

Am pornit spre nava Maramureș. Era ceață și, pe măsură ce ne apropiam, a început să se profileze in fața noastră o navă ruginită și pustie, cu doi inși care ne așteptau pe punte infolțiți in niște sube. O imagine d-asta, de zona crepusculară. Ne-am legat noi de navă, apoi au urcat doi colegi pe Maramureș, iar eu și macarua de la bord am trimis trei pompe. Pompele astea erau românești și, ca orice agregat românesc de atunci, aveau particularități in exploatare.

(Continuare in pag. a II-a)

CALENDAR

17 martie (vineri)

Soarele a răsărit la 6:25, a apus la 18:24

Luna a răsărit la 13:25, a apus la 4:21

Sărbătoare creștină
Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu; Sfântul Mucenic Marin

S-a întâmplat la 17 martie 1989

● In zonele centrale ale Mozambicului s-au înregistrat noi revărsări de ape ca urmare a ploilor torențiale căzute in ultima perioadă de timp. Ziarul Noticias, citat de agenția AIM, informa că mari inținderi de culturi se aflau sub ape și au fost distruse case. Orașul Beira se afla practic izolat de restul țării. S-au înregistrat victime omenești.

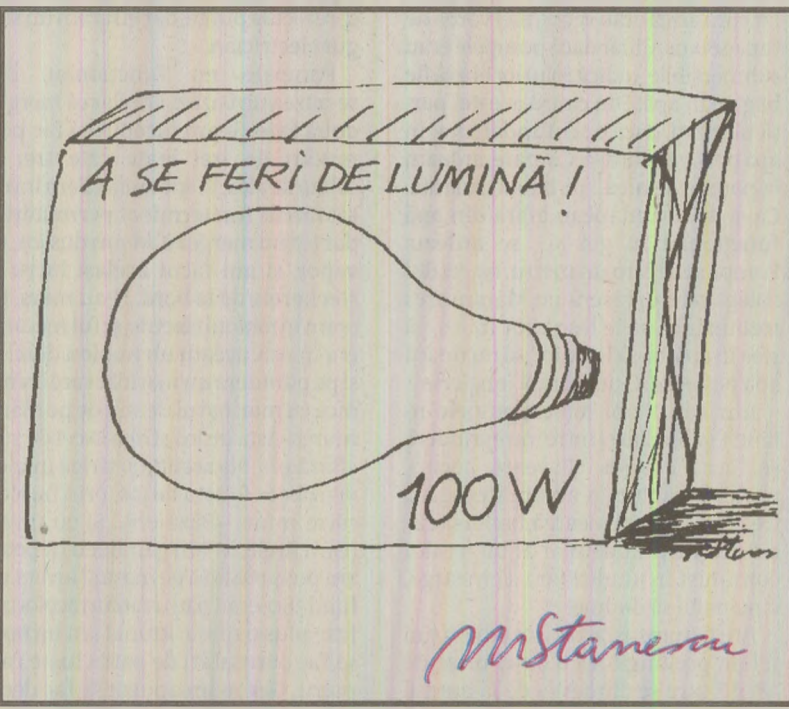
● Un puternic ciclon s-a abătut asupra regiunii Ulianovsk, aflată pe Volga centrală, in URSS - informa

agenția TASS. Vântul, care a suflat cu o viteză de aproximativ 95 km pe oră, a provocat mari daune construcțiilor de locuințe, fermelor de animale și întreprinderilor din sud-vestul lacului de acumulare de la Kuibisev. Au fost avariate rețelele de aprovizionare cu electricitate. Furtuna și zăpada viscolită au îngreunat circulația. Aeroportul local și liniile de autobuze au fost închise;

● Președintele Partidului Laburist (de guvernământ) din Australia, Mick Young, și-a dat demisia din această funcție, anunța un comunicat al conducerii acestei formațiuni. Conducerea PLA, Consiliul Executiv Național urma să se întrunească ulterior in vederea desemnării unui nou președinte;

● La Hanoi au avut loc funeralele lui Pham Hung, președintele Consiliului de Miniștri al RS Vietnam. La mitingul de doliu a luat cuvântul Nguyen Van Linh, secretar general al CC al PC din Vietnam.

Ramona VINTILĂ

În Banat, la „mititica“

(Urmare din pag. 1)

Devenise un fenomen de masă, cei prinși erau desigur arestați, judecați de instanța din regiunea unde erau prinși și transferați la penitenciarele din zona de reședință, iar pentru tentativă chiar nu mai erau închiși, ci erau amendați sau pedepsiți cu suspendare și venea șeful de post sau milițianul de la el de acasă și-l recupera, iar infractorul trebuia să semneze săptămânal condaica la postul de miliție. Dar era o infracțiune foarte la modă. Numai la Penitenciarul Timișoara aveau 800-850 de condamnați pentru tentativă de trecere a frontierei.

Ce fel de oameni erau „fugarii“? În '86, la puțin timp după ce am fost trimis la post în această închisoare, a venit taifunul peste mine. 120 de arestați într-o zi, în două ore. Fiecare avea câteva sute de lei la el, un ceas de plastic, erau la mare modă, vindeau sărbii cu kilogramul, majoritatea nu aveau documente de identitate, mulți habar n-aveau cum trebuie să meargă, pe unde, ce trebuie să facă acolo, cu un nivel de instrucție foarte modest...

Plecaser așa, teleleu? Dacă din anturajul lor au plecat mai mulți și nu s-au mai întors, dădeau idei și altora. Își încercau și flăcăii norocul, nu știau o limbă străină, erau fiii ploii. Îi întrebam: unde voiți să ajungi? În Australia. Și pe unde. Păi pe aici, prin Serbia nu? Și știi o limbă? Da' de ce? Ca să te înțelegi cu ei? Păi nu m-am gândit... Deci era un fel de disperare... Dar erau și oameni care știau foarte precis ce fac, și aveau motivele lor foarte bine fundamentate. Vârsta medie era de 25 de ani.

Poveștile cu cei impușcați la trecerea frontierei de sărbi, legendele despre cadavrele repatriate în sicrie le auzeam?

Acele cazuri nu veneau la noi, erau de competența Parchetelor. Dar circulau legende în sensul acesta, așa cum circulau povești cu soldați uciși pe graniță, în post, de grupuri care încercau să treacă, deci povești cu victime dintr-o parte și din alta. Înainte de '89 erau, prin comparație, de trei ori mai mulți deținuți, cel puțin în Penitenciarul Timișoara, decât acum. Erau sardelle, trei în pat. Ca să vă faceți idee, acum sunt vreo 1.200, atunci chiar 3.800.

Și cum dormeau? În schimburi, cum să aiă fiecare deținut patul lui? Aveau două camere teribile, pe care le-am și desființat,

Ioan Băla, actualul șef al Administrației Naționale a Penitenciarelor, își amintește că în 1989, la Penitenciarul din Timișoara, cei mai mulți dintre areștați ajungeau acolo pentru „tentativă de trecere frauduloasă a frontierei“ FOTO: Arhiva personală Ioan Băla

aveau 109 paturi și 120 de paturi.

O companie întreagă. He, he, un batalion, mai degrabă. Când în camera de 109 mai puțin de 180 nu erau niciodată. Paturile, puse pe trei niveluri. Arestații preventiv erau foarte mulți, erau două treimi. Principiul actual, potrivit căruia în penitenciar nu trebuie să stea decât con-

damnații definitiv, pe atunci nu era deloc la modă.

Procesele durau ca naiba. Am găsit în arhive fațete pentru care autorii fuseseră areștați în '84, judecați în '89. Nu omoruri, alea se judecau repede, dar mai cu seamă delapidări.

Da, pentru că prevederile constituționale și angajamentele actuale

europene privind celeritatea proceselor pe atunci nu erau în vigoare. Nu scria la Codul de procedură ca la 30 de zile măsura arestării să fie recantărită de instanță, dădea procurorul mandatul și acela era reînnoit sine die. Și când gata procurorul rechizitoriul, atunci se judeca și pace bună.

Valentin ZASCHIEVICI

ARTICOLUL ZILEI

Amenințări la adresa civilizației

La sediul ONU din New York a fost de curând dat publicității un raport cu privire la consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și cheltuielilor militare. Este al patrulea din seria de studii asupra acestei teme, întreprinse de organizația mondială ca urmare a unei inițiative a României (primul a fost publicat în 1972, al doilea în 1978, al treilea în 1983). Acest al patrulea raport ONU formulează explicit ideea că actualele arsenale ale lumii, în special cele nucleare, ca și tendința lor nestăvilită de expansiune reprezintă cea mai gravă amenințare la adresa civilizației.

Afirmația este susținută de bogăția informației cu care au operat cei 14 experți ai grupului desemnați de secretarul general ONU pentru realizarea studiului. (Și nu e lipsit de interes să menționăm că, în semn de apreciere a inițiativei românești. Grupul a fost prezidat de reprezentantul țării noastre). Raportul subliniază că în prezent, în întreaga lume, „între 60 și 80 de milioane de persoane sunt ocupate în domeniul militar și în cele adiacente“. În anul 1984, forțele armate ale statelor însumau 29 de milioane de persoane, din care 11 milioane în țările dezvoltate și 18 milioane în țările în curs de dezvoltare. Documentul releva că, în ansamblu, aproximativ 6% din volumul producției mondiale se consuma pentru cursa înarmărilor, în unele ramuri-cheie procentul fiind cu mult mai mare.

Ca fenomen global, cursa înarmărilor, exercită o influență negativă asupra relațiilor internaționale, asupra stabilității acestora. Alocarea resurselor în scopuri militare dăunează grav soluționării unor probleme sociale cu caracter global. 25% din fondurile destinate cercetărilor științifice cu destinație militară ar fi suficiente pentru creșterea de locuri de muncă care să resoarbă șomajul ce afectează numeroase țări ale lumii.

Trăsătura cea mai importantă a cursei înarmărilor – subliniază raportul – constă în faptul că subminează securitatea națională, regională și internațională; ea este un fenomen de interacțiune cu caracter mondial, în care principalele puteri militare joacă un rol central. Totodată, cursa înarmărilor are un caracter multidimensional, înglobând elemente politice, economice, tehnologice și de securitate. Este adevărat – se arată în document – că se desfășoară discuții privind dezarmarea și că s-au realizat

unele progrese, dar în ansamblu tehnologia militară avansează mult mai rapid decât tratativele.

Competiția nucleară se desfășoară pe verticală, arsenalele nucleare fiind puternic concentrate la nivelul celor două mari puteri nucleare. Armele convenționale, care consumă cea mai mare parte a cheltuielilor militare, prezintă o periculoasă tendință de sofisticare, de creștere a puterii distructive și de diseminare. Dinamica cursei înarmărilor, nivelul la care a ajuns și tendințele care se manifestă demonstrează că aceasta a atins un punct culminant, fără a se profila însă o fază de încetinire ori de regresie. Consecințele cursei înarmărilor asupra condițiilor de existență constituie o preocupare multiplă, la diverse nivele ale vieții internaționale.

Cu câteva zile înainte de publicarea raportului evocat mai sus, tot la sediul ONU a fost dat publicității un studiu referitor la urmările pe care le-ar avea un război nuclear asupra climatului planetei noastre. Există în prezent – se arată în raport – „dovezi științifice incontestabile că un război nuclear de mare amploare ar avea consecințe catastrofale asupra climatului mondial“. Acest risc ar fi foarte ridicat „dacă mari orașe sau importante centre industriale din emisfera nordică ar fi vizitate în cursul lunilor de vară“, menționează studiul, precizând că în prima lună care ar urma unui război nuclear temperatura ar putea coborî în timpul ierului sub 0 grade Celsius. Studiul continuă prin a arăta că, „după trecerea primei luni, producția agricolă și supraviețuirea ecosistemelor naturale vor fi amenințate datorită reducerii substanțiale a efectelor razelor solare, o scădere a temperaturii cu câteva grade sub limita normală și dispariția precipitațiilor și musonilor de vară“. Concluzia este că, dacă „efectele directe ale unui conflict nuclear major ar putea provoca sute de milioane de victime, efectele sale indirecte ar provoca miliarde de victime“.

Principalele date și concluzii conținute în studiile la care ne-am referit confirmă viabilitatea aprecierilor și demersurilor țării noastre, ale președintelui Nicolae Ceaușescu în legătură cu imperativele primordiale ale înțelării cursei înarmărilor, ale dezarmării nucleare și convenționale, ale fâuririi unui climat de încredere, securitate, echitate și dreptate pe planeta Pământ.

România literară, nr. 11/1989

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

În realitate, ședința CPEX-ului fusese una cu scânteie – responsabilii Finanțelor și ai Băncii Naționale au fost acuzați de „sabotarea economiei naționale“, deoarece acordaseră credite CAP-urilor pentru plata îngrășămintelor chimice. Ceaușescu nu dorea să audă că agricultura socialistă era falimentară – vinovați pentru probleme din domeniu erau subordonații incompetenți! În consecință, i-a demis pe demnitarii pe care-i consideră vinovați: Neculai Ibănescu (vice-prim-ministru), Gheoghe Paraschiv (ministru al Finanțelor), Florea Dumitrescu (guvernator al BNR), Nicolae Eremia (președintele Băncii pentru Agricultură și Industrie Alimentară).

Miliția, Procuratura și Justiția, la raport

În aceeași ședință s-a dezbătut și Raportul privind controlul activității Ministerului de Interne, Procuraturii și Justiției. Nici despre subiectul respectiv nu s-a scris nimic în presa oficială. Din documentele de arhivă aflăm că asupra Miliției și Justiției se lansaseră acuzații grave în Raport: „Comiterea unor abateri sau încălcări de lege prin care s-au adus prejudicii avuției naționale se explică, alături de alte cauze, și prin neajunsuri ce se manifestă în activitatea de prevenire, descoperire, cercetare și sancționare a faptelor penale desfășurate de organele Ministerului de Interne, Procuraturii și Justiției.“

Astfel, nu în toate cazurile organelor Ministerului de Interne au reușit să conștientizeze din vreme știrile de

lucruri reale din diferite unități economice pentru a putea preîntâmpina săvârșirea unor fraude, abuzuri, acte de neglijență, proasta gospodărire etc., ori pentru a acționa în faza incipientă a unor fenomene negative, înainte ca acestea să capete amploare sau să producă unele consecințe. Au existat situații în care organele de miliție, fiind sesizate de săvârșirea unor infracțiuni, nu au luat măsuri operative de cercetare și combatere fermă a acestora, au tolerat sau au minimalizat anumite încălcări de lege, ori nu au acționat decât după ce organele de partid au constatat săvârșirea unor asemenea încălcări sau au solicitat luarea unor măsuri corespunzătoare.

Unele deficiențe au rezultat și în activitatea de verificare a respectării legilor în economie, exercitată de procuratură, îndeosebi sub aspectul stabilirii cauzelor și condițiilor care determină sau favorizează nerespectarea prevederilor legale, al tragerii la răspundere a persoanelor care au încălcat legea, cât și al urmăririi, în ce măsură conducerea unităților a întreprins acțiunile ce se impuneau pentru reîntoarcerea în legalitate.

Lipsuri și neajunsuri s-au constatat și în activitatea instanțelor judecătorești, atât în ceea ce privește operativitatea de soluționare, cât și a temeiniciei efectuării tuturor probelor necesare stabilirii depline a adevărului și vinovației, ceea ce a dus la pronunțarea unor soluții nelegale și netemeinice, și implicit prin aceasta la reluarea, ulterioară, a cursului judecătoreștii. Au existat cazuri când instanțele nu au aplicat sancțiuni judicioase individualizate în raport de gravitatea faptelor sau persoana făptuitorului, fie

aplicând pedepse insuficient de ferme în cazul unor infracțiuni ce impuneau un tratament penal mai sever, fie aplicând sancțiuni prea aspre, în cazul unor fapte mărunte“.

Manifestare „Michelangelo“ în programul UNESCO

În aula Bibliotecii Centrale Universitare din București s-a desfășurat o manifestare culturală dedicată artistului italian Michelangelo. La eveniment au participat oameni de artă și cultură, cadre didactice universitare, cercetători și studenți. Cu acest prilej a fost inaugurată expoziția „Michelangelo 1475-1564“, care cuprindea 400 de cărți din istoria artelor, dicționare, enciclopedii și lucrări de critică dedicată personalității lui Michelangelo.

Sala Unirii, „panteonul“ noilor comuniști

„Sala Unirii“ din Alba-Iulia a fost gazda unui eveniment de „vibrantă însemnătate“ – Comitetului municipal de partid Alba-Iulia a înmănat carnetul roșu noilor membri desemnați de organizațiile de bază din care făceau parte. Erau în total 70 de persoane, „muncitori și specialiști, tineri bărbați și femei din unitățile economice ale municipiului“, după cum anunța ziarul Unirea, editat de Comitetul județean de partid ALB.

Ilpion TIU

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Ieri seadeam la restaurantul/cantina U.S. cu Pleșu, Liiceanu, Șt. Bănuțescu, Regman, Sorin Dumitrescu. Deși iese, chemase un taxi. După câteva minute se întoarce furios, vândut. Se oprește între mese și strigă: „Am fost atacat de Securitate în curtea U.S. Mi s-a smuls geanta de un agent. Am fost lovit...“ etc. Aduagiu epitet: mârșavă, brutal, ticălos. Lumea a tăcut, l-a ascultat. Când a terminat de vorbit (la vorbit perfect, nici un cuvânt în plus, are și o voce răsunătoare, joasă, zice S.D.), tăcerea a continuat. Abia după câteva minute bune, clienții au început iar să vorbească. D.D. declara că se ducea la Silviu Brucan.

Noi, la masă, ne întrebam (în veșnică noastră psihoză a supraviețuiri) dacă suntem ascultați și dacă a spus cumva la masă unde se duce. Sau dacă știau mai de

mult că acolo merge. După scrisoarea celor șase, care a făcut o vâlvă extraordinară, toată lumea numai despre asta vorbește, este o surescitare în aer. Normal (dpdv MI) să fie supravegheați, urmăriți, anchetați toți cei care au legături cu autorii. Modelele gangsteresti, astea nu s-au lucru nou în arsenalul poliției.

Vorbesc cu Dinescu aparte despre scrisoarea pentru Havel. I-o las. El zice că, la o adică, o semnă numai noi doi. Îi zic că bulgarii au semnat peste o sută. Dinescu se uită spre cantină și zice: „Cu aștia vrei să faci ceva?“

O campanie de discreditare a celor șase a început. Deocamdată, fiul unuia dintre ei, Răceanu, este acuzat de spionaj într-un comunicat al Procuraturii, tipărit de toate ziarurile și citit la radio-tv. Discreditarea adversarului este o veche metodă politicianistă bucureșteană; în loc de dialog și înfruntare fățișă a chestiunilor ridicate de scrisoare, se arată, se insinuează, că (scrisoarea) vine de la oameni care

nu au căderea, dreptul să facă afirmațiile, judecățile din scrisoare. Și, printr-un paradox, insinuarea nu e lipsită de fond. C. Părvulescu este un stalinist, ca și Apostol. Bărlădeanu la fel. Brucan la fel. Mănescu face excepție. Militar în anii '50, carieră diplomatică după 1960, adus de I.G. Maurer, cu care juca tenis. Partea slabă a acestor tipuri este că au avut putere, au bolșevizat România, au început să sapa această formidabilă groapă în care ne-am scufundat. Și acum, după certurile de familie, reprobăză propriilor lor creaturi greșelile ale căror premise ei le-au pus în anii '40-'50. Desigur, o parte s-au făcut remarcăți în anii '60 prin ruperea de Moscova, printr-o politică ce ținea, se pare – nimic nu e sigur – o reformare a societății (descentralizare) etc.

O afacere incurcată. Oricum, curajul trebuie apreciat, ca și vigoarea politică a acestor oameni bătrâni. Imi amintesc o spusă a lui Hrușciov: „Te poți resemna cu orice, cu lipsa femeilor, cu abținerea

de la băutura, dar nu poți suporta lipsa puterii.“ Stelian Tănase. Acasă se vorbește în șoaptă. Jurnal & dosar din anii târzii ai diciturii, București, Editura Compania, 2002, p. 70-74

Foarte ingenioase „jongleriile“ critice ale lui Poantă, ingenioase, dar neconvingătoare. Ador să și facă un merit din a prezenta favorabil, într-un stil dezinvolt neologistic, diverși reprezentanți ai mediocrității literare.

Victor Felea, Jurnalul unui poet lenin, Ianuarie 1955 – martie 1993, Ediție îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 721

Parcă din lenin, parcă din superstiție, parcă din lașitudine – n-am mai scris aici de peste o lună și jumătate. De-abia ieri mi s-a scos ghiplul. Cum am (n-am) trăit?

Nina Cassian, Memoria ca zestre. Cartea a III-a, 1985-2005, București, Institutul Cultural Român, 2005, p. 85

JURNALUL OMULUI SIMPLU

(Urmare din pag. 1)

Prin capătul pompei, pe unde intrau cablurile de alimentare cu curent, era un capac care în mod normal trebuia să fie etanș. Nu avea această calitate la nici una din pompe, decât în primele luni de funcționare. Iar cum acestea erau vechi, nici vorbă de capac etanș. Chiar dacă pompele erau submersibile – adică rolul lor era să fie bătute în apă. Din cauza acestei particularități, dacă o scufundai total în apă pompa se ardea. Ca atare, ardeam pompa de alea... pe bandă rulantă. Că și dacă rămâneau afară din apă funcționau în gol și... se ardeau. Pompa avea cam un metru, iar cei doi colegi care urcaseră pe Maramureș trebuiau ba să le lase ușor în jos, să stea în apă, ba să le ridice, să nu treacă apa peste ele. O adevărată jonglerie.

Am băgat noi toate pompele în tanc. Plata, chiar și între întreprinderi, se făcea cu ora. N-aveam becuri, n-aveam cabluri, n-aveam ștehere... trebuia să meargă, banul să circule dintr-un buzunar al bugetului comunist în altul și țara să meargă, cincinalul să duduie.

Am trimis sus, acolo, un tablou (un fel de prelungitor cu cinci prize de 380V) care se alimenta de la bordul navei noastre, salvator. Bine, nici una din pompe n-avea ștecher. Am băgat

firele și le-am întepenit cu așchii de lemn, ca de obicei. Dar n-au pornit. Aia făceau semn: „Hai băi, că vă plătim cu ora, dați-i drumul!“ Ei, nerăbdători să ajungă în port, nu că se cheltuiau banii statului degeaba. Șeful mecanic și cu comandantul erau pe mine. Aștia erau cinci la mașină, doi sprezece la punte, dar eu eram un singur electrician.

Pompele nu funcționau, dar se-auzea un bătăit. Era clar că merg în două faze. Și-am început să fac permutări de trei luate câte trei la cablurile alea, în speranță că am inversat fazele. M-am gândit eu că poate am pus vreo fază pe masă și invers, că, fiind 380, erau patru cabluri acolo: trei faze plus o masă. Atunci am început să fac permutări de patru luate câte patru. Dar n-am apucat să fac decât prima permutare, pentru că în momentul în care am băgat o masă pe

Marinarii aveau obligația să respecte cu strictețe sarcinile din planul cincinal, deși dotările de pe nave erau sub orice critică

fază și invers a făcut un buum, buuf, flama și fum...! Fugit mecanic a fugit din tablou. Eu bine-nțeles că vedeam stele verzi, că eram la 60 de centimetri cu privirea de tablou. Au venit așa fuga: „Măi băiatule, ești întreg?“ „Da, dom'le, ce s-a întâmplat? S-a făcut un scurt“, „Ce scurt, măi băiatule, că era așa moriaic“. „Nu, dom'le, stai liniștit că situația e sub control...“ Oricum, nici nu prea-l vedeam... că la 380, când faci un scurt... După vreo patru ore,

noi tot ne căzneau să tragem apă din nava aia. Și ne-a luat directorul prin stație. „Băi, voi ce faceți acolo? Câ trebuie să intre nava-n port!“ Că era cu planul cincinal și aia trebuiau să încarce... „Deci, ultimul plan cincinal de tine a depins...“ „O parte, nu tot. Și, da-i presiune pe mine. Măi, ce să aiă asta... n-aveam cu ce să măsoar... n-aveam decât potențial și șurubelnița – și mi pică ideea genială după vreo cinci ore: băi, ia să schimb eu tabloul

ăsta! – că mai aveam vreo trei tablouri pe-acolo. Și-am schimbat tabloul intermediar de la bordul navei Maramureș. Acest tablou avea un cablu de zeci de metri, că între puntea navei noastre și puntea lui Maramureș erau vreo 15-20 de metri diferență. Și urcam pe o scară de piscă. Numai de urcat până-acolo și de coborât înapoiți lua vreo 20 de minute. Bașca condițiile... După ce-am schimbat tabloul, a mers, am început să trag apă. De fapt,

era o lipsă de comunicare. Sau, cum se spunea pe vremea aia: meseria se fură, nu se-nvață. Se știa că tabloul ăla are o problemă și merge doar în două faze, dar nu scrisese nimeni pe el că e defect, nici nu-mi spusese nimeni... Mi s-a dus buhul pe acolo că așa-i tână și nu se pricepe, de nu mai voia să mă ia nimeni în tură. Dar s-a tras apă din nava aia câteva zile. Și, când m-a prins pe tura următoare, se ajunsesse cu nivelul undeva foarte jos, la 15-20 de metri în tanc.

Nu se putea trage la întâmplare, că afectai asieta (înclinarea) navei. Măruindu-se presiunea pe coloana în sus, s-a micșorat debitul, pompa trebuia să împingă mai tare, și atunci lucra mai greu, trăgea mai puțin și era și mai greu de supravegheat, mai ales că nu prea se mai vedea până-n fundul tancului. Se arseseră în două ture cinci pompe. Tura dinaintea mea a făcut o inovație – un butoi de 200 de litri, de-asta de ulei, era atârnat în două părți la jumătatea tancului – cu o pompă se trăgea de jos în butoi și cu o alta din butoi afară. Însă pompa de jos trăgea mult mai greu decât pompa din butoi, care avea un volum mic de apă, și asta din butoi rămânea repede fără apă. Stătea unul sus acolo și, când pompa rămânea fără apă, o oprea până se umplea butoiul, apoi îi dădea drumul... Era o întrebare

de poveste. La un moment dat, s-a ars pompa din butoi. Și, când am încercat s-o tragă sus, s-a rupt parâma și-a căzut pompa-n butoi. Și trebuia înlocuită pompa. Ca să scoată butoiul, trebuia scoasă și pompa de pe fundul navei. Operațiunea era complicată și se strica dispozitivul. Așa că s-a stabilit să scoatem doar pompa din butoi. A început o mare dezbateră la bord, cine coboară în tancul ăla pe scară – tot de piscă – să scoată pompa. Bineînțeles că nu voia nimeni. Și le-a venit ideea: „Stai, dom'le, că e o problemă de electricitate aici! Trebuie să intre electricianul“. Eu le-am zis că nu intru, că nu era treaba mea, eu dau drumul, opresc... că oricum trebuia cu butoiul o moștenisem, nu era a mea, să intre pompierii. N-a vrut nici unul. Că ei au copii acasă... Și comandantul mi-a zis: „Intra tu, că uite, îți dau o primă de 250 de lei“. Am acceptat oferta. M-au legat cu centură, cu niște sfori, au dat drumul la scara de piscă și-am coborât acolo... stăteam atârnat așa, cam ca de la etajul 3-4, cu un cuțit în mână, să tai furtunul prin care ieșea apa, pentru că se încurcase prin paramele cu care era legat butoiul. Am legat-o, am tras pompa, am urcat și eu. Am așteptat prima. Și-am așteptat-o... Dar țara mi-a rămas recunosătoare.“

(a consemnat Paula TUDOR)

DISPERAREA DIN CAZARMA CEAUSESCU

(Urmare din pag. 1)

Din 1969 nu s-au mai primit noi membri în Academia RSR, cu două mici excepții (nu spun cine, persoane importante). În 20 de ani aproape jumătate dintre nemuritori s-au dus să moară puțin. Restul s-au cam retras pe la casele lor și-și pun galoșii numai de două ori pe an, la ședințe festive. Uniunea Scriitorilor lucrează în ilegalitate. Ultima Conferință națională a scriitorilor a avut loc în anul 1981, deși statutul ei specifică obligativitatea intrării majorității scriitorilor din patru în patru ani, pentru alegerea prin vot secret a unei noi conduceri. Dar dacă scriitorii profesioniști n-au voie să se intrunească, în schimb, poezii țărani amatori sunt adunați anual să joace sârba în căruța Cântării României, apretaji și telegenici, spre a se demonstra că amatorismul a devenit cheia de boltă a acestei epoci. În 1981, Uniunea noastră avea o mie trei sute de membri. Acum numărul lor e aproximativ o mie: cam 150 au emigrat și 150 au răposat. Situație cu atât mai dramatică, cu cât primirea de noi membri a fost stopată, tinerele speranțe îmbătrânind la poarta Uniunii Scriitorilor. Cenzura „desființată” de secretarul general al partidului într-un moment de euforie s-a transformat, prin decapitare, într-un balaur cu trei capete, fiind astăzi mai vigilentă și mai hulpavă ca oricând. Dialogurile scriitorilor români cu colegii de breaslă din alte țări sunt permise numai într-o cameră special amenajată la sediul Uniunii, poreclită de noi camera Philips. Bursele oferite uniunii noastre de forurile internaționale sunt respinse în bloc, ca un pericol de contaminare a scriitorilor cu ideologia străină. Schimbările tradiționale între scriitori, inclusiv cu Uniunii din țări socialiste, s-au redus la minimum. Și atunci sigur se poate vorbi de o somnolență a acestor instituții. La rândul lor, Cinematografia, Televiziunea, Presa gâtesc toate după un rețetar unic, oferind marelui public aceeași porție de demagogie zilnic reincălzită. Conducătorii politici nu vor să știe că ziarele sunt bune numai la împachetat și că pădurea de antene de deasupra Bucureștiului e îndreptată spre Sofia și Moscova. Biblioteca din Alexandria nu pare să fie o obsesie a pompierilor. Pompierii culturali încăzarmați în Ministerul Culturii n-au decât o singură obsesie: salvarea propriilor scaune. Drept pentru care sunt gata să stărpească orice scântee de liberalism, stopând cărțile adevărate și scenariile de film autentice, îngrozite de ideea că firescul s-ar putea reinstaura în viața cotidiană.

De ce nu se reacționează individual la toate acestea?

Lașitatea a fost, într-un anumit fel, instituționalizată. În numele persoanelor particulare vorbesc instituțiile, prin conducătorii oficiali, mari specialiști în trucarea realității. Opinia particulară a fost abolită. Orice tentativă de rostire a adevărilor neplăcute (câci adevărușurile plăcute au migrat în țările calde) e socotită drept erezie și sancționată prompt. Faptul uluitor că până și neutra Elveția a reacționat la planurile de demolare a câtorva mii de sate nu scutește inteligența românească de un gest asemănător. Tăcerea noastră de până acum probează motivații diverse, subsemnate totuși unui sentiment general de paralizie și de frică. Constituția țării, citită astăzi, pare o poveste ireală, desprinsă din cele o mie și una de nopți ale Șeherezadei, fiindcă drepturile fundamentale ale omului nu numai că nu au viză de sedere în România, dar însăși organele menite să le apere, justiția și presa, nemaivorbind de poliție și securitate, s-au transformat în instrumente de intimidat și terorizat populația. Ieșirea din neutralitate a românilor comportă riscuri de care un elvețian escutit, exprimarea liberă a opiniilor fiind considerată un gest de trădare a patriei, iar simpla conversație cu un cetățean străin – etichetată drept spionaj. De aici provine revolta mută a străzii, apatia nespecifică a acestui popor sudic, vestit cândva prin exuberanța și umorul cu care își îndulcea existența.

Există o soluție pentru criza ce-a cuprins România?

Pare curios, dar stalinismul a priit cel mai bine socialismului, fiindcă omul era desființat ca personalitate de sine stătătoare și se putea lucra cu el în turmă, mult mai rentabil și mai eficient. Vreți să știți secretul piramidelor cu care-și bat capul de atâtea amar de vreme istoricii, arhitecții, matematicienii? Ei bine: s-a dat ordin să fie construite. Și ordinul s-a executat. Atâtea tot. Există și pe atunci un soi de socialism de cazarmă, numai că se numea altfel. Stalinismul a dat o replică pe măsura sclavagismului: au murit oameni de foame și mizerie, generații întregi au avut parte de o copilărie alienată, s-au călcat în picioare demnitatea și conștiința, au fost împușcați inocenții și genile, s-au sinucis artiștii – pretul fiind fabricarea bombelelor atomice, ridicarea barajelor de hidrocentrală, săparea unor canale în deșert, mutarea dealurilor la câmpie și toate astea fiindcă tăcuta a ordonat și ordinul s-a executat.

Convalescența socialismului după viroza stalinistă, adică tentativele de revenire la normalitate care se manifestă în câteva țări vecine, n-au cum să placă stalinistilor de profesie, care văd un pericol și o ineficiență de tip burghez în faptul că oamenii nu mai vor să lucreze ca vitele, că au pretenții la syndicate independente, că vor haine mai vii colorate, sămbetele libere și dreptul de a spune Nu atunci când chiar trebuie spus Nu. Polemizând cu Geneva, conducătorii Partidului au proiectat nu de mult apariția unui om de „tip nou” pe teritoriul României, numai că, din păcate, majoritatea covârșitoare a populației e alcătuită din oameni de „tip vechi”, sensibili încă la foame și frig și incapabili să facă față condițiilor austere și glaciale de laborator, necesare intrării acestui „homo ceausisticus” îngrășat cu ideologie și costum în retorica grosieră a propagandei de partid.

● În 1981, Uniunea Scriitorilor avea o mie trei sute de membri. Acum, numărul lor e aproximativ o mie: cam 150 au emigrat și 150 au răposat. Situație cu atât mai dramatică, cu cât primirea de noi membri a fost stopată, tinerele speranțe îmbătrânind la poarta Uniunii Scriitorilor.

Redescoperirea de către conducători a simțurilor pierdute: simțul măsurii și simțul realității, precum și renunțarea la misticismul de partid – iată o soluție pentru ca lumina să se întoarcă pe chipurile oamenilor de tip vechi, ce se vor încă locuitori ai bătrânei Europe.

Se vorbește tot mai des despre o casă comună a Europei. Ce părere aveți despre asta? Când la Paris, ca și în îndepărtata Moscova, arhitecții politici schitează o eventuală casă comună a Europei, putem paria de pe acum că aceste case îi va lipsi cu siguranță una dintre ferestre: România. În locul prezumtivei ferestre va veți zidi de zidul în spatele căruia 23 de milioane de locuitori așteaptă nedumeriți momentul alipirii oficiale la un nou continent. Dacă revoluționarii de la 1848 coversau franțuzește, dacă după o sută de ani cei care au pus la cale abdicarea

Mircea Dinescu Moartea citește ziarul

INTERNATIONAL
JOURNAL OF
RUMANIAN
STUDIES

Volume 7 (1989), Nr. 1b

Mircea Dinescu nu a putut să-și publice în 1989 volumul de versuri „Moartea citește ziarul” datorită „devierilor” de la ideologia oficială. Astfel, cartea a văzut lumina tiparului la Amsterdam, fiind publicată în România abia după Revoluție

regelui Mihai o rupeau binișor pe rușește, se pare că a sosit clipa unei noi cotituri dialectale. limba română cu accent nord-coreean. Dacă socotim că o scrisoare trimisă din Paris ajunge la București, în mâna destinatarului, gata citită, după 45 de zile (atunci când ajunge) – e cazul să ne întrebăm: ne mai aflăm oare în Europa?

România despre care se spunea pe vremuri că e o insulă de latinism într-o mare slavă a devenit într-adevăr o insulă în toată puterea cuvântului, dar de data aceasta situată nu într-o geografie lingvistică, ci într-una existențială. O insulă scaldată de jur împrejur de valurile neliniștite ale reformismului politic, cu băștinăși dornici să guste măcar o picătură din miraculosul elixir cu etichetă de perestroika și glasnost, capabil, pare-se, să invie cadavrul socialismului, dar de care sunt păziți cu strânicie, cum eram pe vremea copilăriei, fericiți de diabolicul Coca-Cola, prezentat drept drog american. România e de fapt o insulă pe uscat, intrupare perfectă a bulversantului antagonism dintre politică și geografie, căci ruperea României din contextul european și cuplarea ei la carul părăsit al revoluției culturale maoiste, precum și la noile formule de faraonism nord-coreean demonstrează pe deplin ideea că hărțile lumii sunt depășite de realitate, că nu mai e valabilă sintagma „spune-mi cu cine te învecinezi, ca să-ți spun cine ești”, căci imaginația terifiantă a puterii poate înălța peste noapte un zid mai serios decât cel berlinez între români și lumea civilizată, poate demola un oraș de tradiție europeană sau e de fuduli apoi cu plăcintele de beton ale unor pagode staliniste, poate otrăvi aerul, apa și pământul prin parjolul unor gigantice combine chimice, pentru că în sfârșit să recunoaștem, după aproape o jumătate de secol de avânt socialist, că am căpătat ceva din paloarele asiatică: copii gălbejiți de subnutriție, părinți cu ochii micșorați de ură și de disperare.

Este Gorbaciov o speranță pentru România?

România au privit întotdeauna cu teamă spre răsărit, sentiment explicabil istoric la un popor aflat la marginea unui imperiu. Stalinismul apoi n-a fost importat din Honolulul, ci din hambarele cu ideologie de la Kremlin. Colectivizarea forțată și celebrul Canal, în care intelectualitatea și-a săpat propriul mormânt – iată numai două fructe exotice care au strepezit dinții românilor pentru multă vreme.

Ani de zile ni s-a spus mai pe șoptite, mai pe ocolite că sistemul din România s-ar liberaliza, dar nu poate din cauza „ursului din răsărit”. Și populația a crezut. „Trupele sovietice fac manevre la granițele României” – aceasta este fraza pe care ne-o cântau oficialitățile la ureche, ori de câte ori încercam să ne mișcăm puțin.

Revolta de la Bașov de la 15 noiembrie 1987 nu a fost urmată de vreun efect. De ce?

„Ai grijă să nu te calce vreo mașină!”, „Gândește-te că ai copii!”, „Vezi să nu fii zvârlit peste graniță!” – acestea sunt expresiile pe care cei mai buni prieteni ți le oferă ca variantă la ideea de a trimite un simplu memoriu oficialității în legătură cu situația dezastroasă a culturii. Un venerabil prozator, autorul unor romane de mare popularitate, la invitația de a fi părtaș la un asemenea memoriu a răspuns transfigurativ: „L-aș semna cu dragă inimă, dar la anii mei mi-e teamă că n-am să rezist la bătaie în beciurile poliției”. De ce un artist de optzeci de ani își poate imagina o asemenea sinistru consecință nu într-o țară fascistă, ci într-una socialistă? Imi puteți și răspunde dumneavoastră? De ce câteva milioane de oameni au ajuns să vorbească în șoaptă în propriile lor case?

Putine popoare au vocație de martiri. După Brașov s-a lansat zvonul că inițiatorii revoltei ar fi fost iradiati. Cine poate ști? Presa a tăcut. Justiția nu e legată numai la ochi, ci și la gură. Frica de moarte e mai degrabă omească decât animalică. Chiar și în Occident, circula nu demult glăgăruș: „Mai bine roșu decât mort”. Noi suntem frați cu Iona aici, în burta tovarășului Chit, și nimeni nu are dreptul să ne judece din afară. Într-o țară în care nici morții din cimitir nu pot fi siguri de poziția lor, fiind anual comasați și organizați, ar trebui să vă închipuiți că vii sunt cercetați și ținuiți sub un control ceva mai sever...

M-am întrebat totuși de ce tac artiștii? Pe aceste meleaguri n-au prea existat fanatici sau sinucigași. Chiar și poezii au fost familii și gospodari, ci e drept într-o perioadă când, în plină monarhie, puteau să scrie liniștiți articole sau vesuri antimonarhice. Se mai întâmplă însă ca unii dintre noi să fim pozitivi și curajoși în vremuri bune și să ne cuprindă lașitatea și ticăloșia când și vremurile s-au ticăloșit. Oamenii s-au obișnuit să vegeteze în așteptarea dărâmării statuilor fiindcă asta a cam fost și continuă să fie socialismul: o continuă dărâmare de statui. Prin anii '50 s-a aruncat în aer statuia principelui Carol, întemeietorul României moderne, capodopera a sculptorului Mestrovici, prin '58 a dispărut într-o noapte uriașa statuie a lui Stalin, prin '68 s-au topit busturile lui Gheorghiu Dej, prin '70 Vasile Roață, eroul tinerilor comuniști, a fost și el scos din parcurile publice fiindcă s-a descoperit în arhive că figura pe stetele de plătă ale poliției. În România se pare că există multă marmură, dar și multă, foarte multă răbdare.

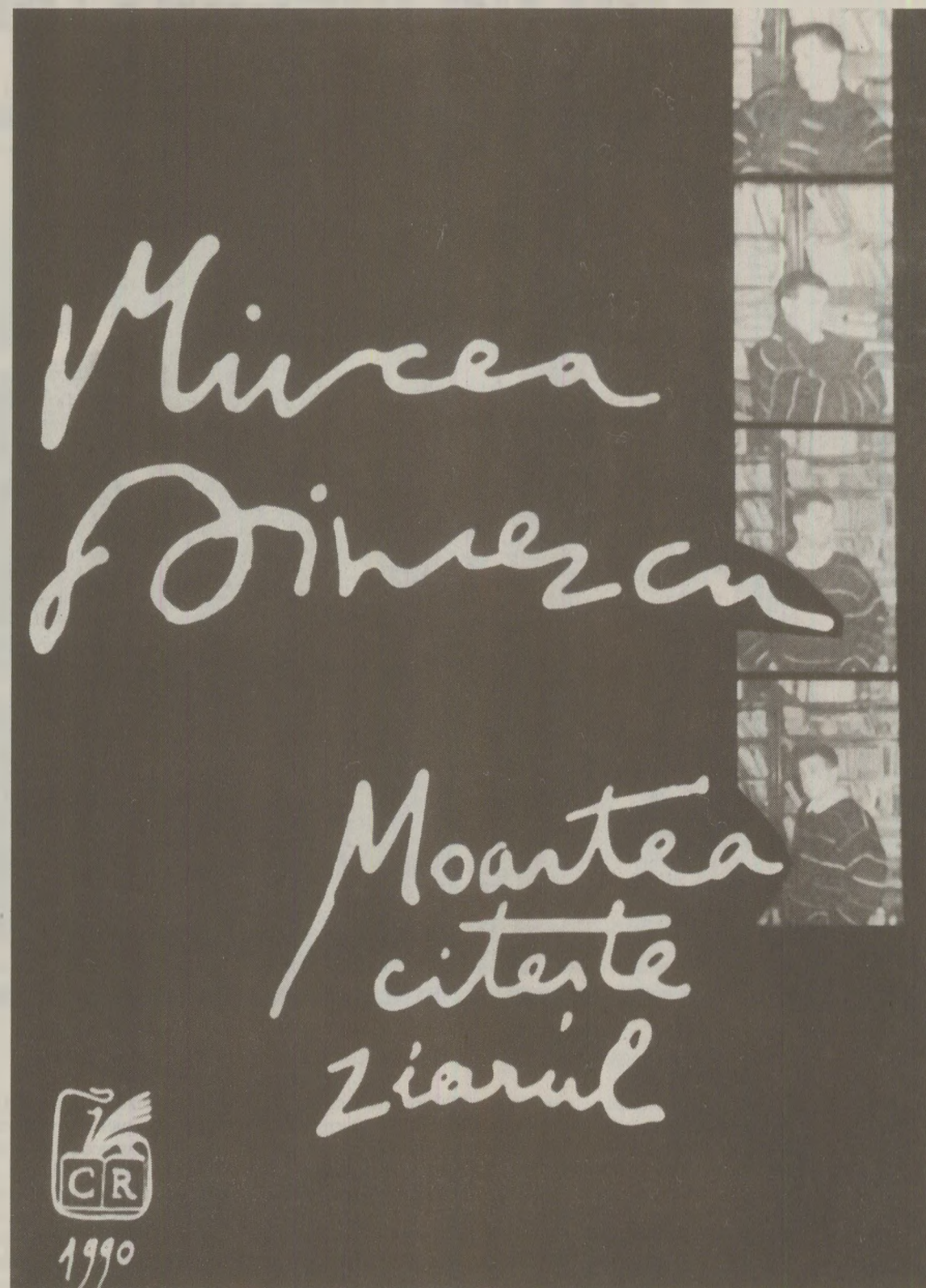
Ce ai face dacă într-o bună zi Ceaușescu ar dispărea? Așa ceva e imposibil. Nu poate dispărea, deoarece Domnia Sa e nemuritor.

Consiiderați exilul o soluție salvatoare pentru un artist din România?

Materia primă a artistului e libertatea. Și nu știu cum se face, dar criza petrolului, a energiei, precum și a altor produse de larg consum a atras după sine și criza de libertate. Scriitorul a început să fie considerat din principiu un delincent care trebuie să-și declare anual mașina de scris la poliție, să raporteze ce-a discutat cu colegul dintr-o țară vecină, să-și dea manuscrisele la studiu unor comisi calificate în citirea printre rânduri sau să-și întâlnească proprii cititori numai cu aprobări speciale! Luarea amprentelor mai lipsește, și fie cazierul complet.

Nevroza colectivă ce-a cuprins populația face ravagii în rândul artiștilor, marginalizați, umiliți, împinși spre duplicitate, condamnați la o sinucidere lentă.

În România adevărul umbilă, cum se spune, cu capul spart – dar scriitorii nu mai pot fi numiți chirurghi ai realității, fiind transferați la secțiile de cosmetică ale Puterii, întru împopotnarea Urătului, întru fardarea Minciunii, întru proslăvirea Mediocrității. Complexe specialiștilor în compromisiuri s-au reactivat, devenind agresive la adresa celor ce se distanțază de corul lăudătorilor plății. Pentru supraviețuire nu există decât două soluții – acceptarea unei vieți de privațiuni la umbra unor prezumtive manuscrise de sertar sau emigrarea. Exilul exterior e cel mai adesea ultima consecință a exilului interior. Nimic mai tragic însă ca

Comis-voiajorii

(În satele din jurul laboratorului atomic a fost interzisă plantarea pomilor fructiferi)

până și proletara floare de mușețel își consumă exilul departe de patria ceaiului

pentru îndrăzneala de-a fi făcut contra-banda cu polen.

Din grija față de om

albinele sunt vânate cu plase

prin care n-ar trece nici răsufierea unui copil.

Mari premii sunt puse pe capul negustoresei

de miere ucigătoare.

Mierla purtând în gușă un mic reactor

ne-ar putea trimite în paradisi cu șuierul ei.

Ni se recomandă să ne întâlnim cât mai rar

(prin tifonul sterilizat

Sărutul ajunge pe buze ca un reproș).

depopularea spațiului românesc de proprii artiști, care au fost și sunt sarea acestui pământ.

Se credeți despre acei oameni, unguri sau nu, care părăsesc țara de câteva luni încoace?

Nu există discurs prezidențial în care cuvântul fericire să nu fie pomenit și răspomenit. Or, e de ajuns să privești membrii guvernului român venic îmbufnați și mohorați, neaținiți de adierea acestui cuvânt, până la oamenii simpli dintr-o gară, cu aerul lor neliniștit și preocupat, cu sacii lor burdușiți cu pâine, cu îmbrăcămintea lor cenușie, ce exprimă atât de bine stările sufletești prin care trec, sau călătorii din autobuze, sau pietonii măcinați de gânduri ascunde – pentru a trage concluzia că poporul român nu este totuși un popor fericit. Asistăm parca, de douăzeci de ani, la un film mut în care câteva milioane de figurații interpretează roluri pentru care nu au nici o vocație. Noi nu suntem nordici, la noi se râdea din toată inima, ba chiar eram acuzați de „balcanism”, fiindcă am cheltuit prea mult simț al umorului, uneori pe lucruri tragice. Zâmbetul însă a ajuns marfă rară în România.

O ambianță mediteraneană făcuse posibilă co-existența românilor cu maghiarii, evreii, germanii, sârbii sau țigani. Această ambianță, din păcate, s-a evaporat. Omogenizarea forțată nu poate provoca decât tragedii și dezastre. Nu cu metafore-slogan de genul: „În România se vorbește o singură limbă – limba muncii” nu poți rezolva neliniștile naționalităților concloitoare legate de conversarea limbii materne în familie, în biserică sau în școli. Zgândăria în presa cotidiană a vechilor răni istorice legate de conviețuirea în comun nu vindecă, ci mai degrabă catalizează resentimentele.

Tocmai faptul că alături de români populațiile maghiare și germane și-au păstrat nealterate propriile vaduri și culoarea specifică într-o înmănunchiere armonioasă a diverselor structuri, vocații și temperamente dă o miresmă de sămbure al Europei acestui teritoriu cuprins între Dunăre și Carpați. Golirea satelor svăbești și ungurești, exodul evreilor imi par lucruri la fel de alarmante pentru matca acestei țări ca și golirea satelor românești sau emigrarea românilor.

Dar băiatului venind de la școală ar putea să-i crească un nufăr pe gât ar putea să-i explodeze mărul ascuns în ghizdan.

Grija față de om i-ar muta desigur părinții în orașelul de munte

unde nimeni nu cunoaște pe nimeni ca și cum ar fi posibilă o spălătorie de amintiri.

Și-n timp ce eu vreau să dau cântecului

Alt sens decât până acum, comis-voiajorii

fabricilor de măști pentru gaze

Comis-voiajorii-instituțiilor „anti” și „contra”

Comis-voiajorii „grijii față de om”

Vin surzând

Oferindu-mi recompense grozave

Pentru reclama făcută produselor lor,

Vin și mă bat pe burtă numindu-mă prietenește „colega”

vin surzând

și n-ași fi crezut

să mor din cauza unui simplu surăs.

Vântul naționalismului usucă tot ce întâlnește în cale. Dincolo de șopăiala și kitsch-ul folclorizat al festivalului național Cântarea României se ascund dramele reale ale culturii române: faptul că operele clasicele noastre nu apar încă în ediții complete, că profesorii de limba română au devenit specialiști în culesul porumbului, că vechi monumente de artă, biserică înălțate de voievozi pământeni sunt făcute una cu pământul, că ierarhia valorilor a fost anulată și nulitate a devenit reprezentativă dau sentimentul unei culturi aflate sub ocupație.

Am citit într-un almanah de apicultură un mândru articol ce afirmă că „albina românească e mult mai bună decât albina americană”. Or fi întepând mai cu diușie albinele noastre, dar să știți că mierea lor tot copiii care vorbesc englezește o mănâncă – așa că bietele albine nu pot fi acuzate de naționalism. Cineva se joacă de-a v-ați ascunselea cu realitatea, căutând-o acolo unde nu poate fi. Deși pseudonimul foamei se cheamă acum „alimentație științifică”, nu din pricina asta pleacă totuși oamenii, ci pentru că nu mai au nici o speranță, acest prezent înghițând parca nu numai trecutul, dar și viitorul.

Zăriștii occidentali par tot mai interesați de România. Cum vă explicați acest lucru?

Sunt atrași de fabulosul exotism social de pe aici, de sinucigașii ratați care nu-și pot da foc în piața publică din pricina crizei de chibrituri și nu se pot spânzura din lipsă de funie și săpun; de Bucureștiul ce tinde să devină primul oraș laic din Europa, unde milițienii sunt mai deși ca porumbeii și în care bijitarii au drepturi constituite, adică decurul muncii lor, vatmanii fiind obligați să-și cumpere tramvaiele, sonderii, sondele și țărani, prispă din bătaură... Spuneți acolo unde o să mergeți că Dumnezeu și-a luat fața de la români.

Steaua reușea un record greu de egalat: 100 de meciuri fără înfrângere!

Recordul obținut de Steaua în 1989 nu a fost doborât nici în ziua de azi FOTO: Revista Sport

Formația din Ghencea cucerise ultimele trei titluri fără ca vreun adversar să iopună o cât de mică rezistență. Nici măcar marea rivală Dinamo, aflată în reconstrucție după preluarea de Mircea Lucescu. Este adevărat, indiferent de faptul că era susținută din umbră de Valentin Ceaușescu, Steaua avea o echipă greu de răpus, iar în etapa a 21-a a sezonului 1988-1989, trupa pregătită de Anghel Iordănescu reușea un record care cu greu mai poate fi egalat vreodată: 100 de meciuri fără înfrângere! Steliștii au învins în deplasare pe FC Olt, o altă echipă susținută de „clanul Ceaușescu”, după ce oltenișii conduceau la pauză cu 1-0. Reprița secundă avea să fie însă fără istoric, Negru, Rotariu și un autogol al gazdelor făcând diferența. Având în vedere faptul că peste doar trei zile Steaua urma să dispute

semifinala CCE, prima manșă, cu Galatasaray Istanbul, la Scornicești a fost deplasată o garnitură cu multe rezerve. Iată echipa: Lilac - D. Petrescu, Bunacu, I. Minea, Ungureanu - Balint, T. Stoica, Rotariu, I. Stan - Negru, Pițurcă. Urmărirea liderului, Dinamo, a avut un meci ușor în Ștefan cel Mare, cu FC Brașov, reușind o victorie lejeră, scor 3-0. Dorin Mateuț, golgeterul campionatului, reușind o nouă „dublă” în drumul spre câștigarea „Ghetei de Aur”. Celălalt gol a fost înscris de Iulian Mihăescu. În centrul defensiv, Mircea Lucescu l-a titularizat pe Adrian Matei, în locul internaționalului Ioan Andone, suspendat de conducerea federației după incidentele de la finele derby-ului cu Steaua. Pentru Dinamo însă, era clar că trebuia să se mulțumească cu poziția secundă după eșecul din derby, fiind

greu de crezut că rivalii din Ghencea mai puteau pierde trei puncte, în contextul în care aveau și avantajul rezultatelor directe. În Giulești, Rapidul, aflat în luptă pentru evitarea retrogradării, primea o altă echipă susținută politic, Victoria, care tragea pentru un loc în Cupa UEFA. Giuleștenii, în ciuda unor absențe importante, portarul Leo Toader, Damaschin II, Rada și fugarii Drăghici și Cârstea, au jucat de la egal la egal cu mai influenții lor adversari. În fața a 10.000 de suporteri, rapidiștii au înscris câteva situații importante, prin necunoscuții Craiu, Minoiu, Ilie Lucian și Ciolpenea, însă aveau să cedeze pe final. Victoria s-a impus cu 1-0, prin golul reușit de Damaschin în minutul 86, acesta fiind fostul jucător al Rapidului și vărul absentului din tabăra alb-vișnie, Sică Damaschin.

CLASAMENT

1. Steaua	21	20	1	0	76-18	41p
2. Dinamo	21	19	1	1	84-18	39p
3. Victoria	21	14	3	4	52-31	31p
4. Inter	21	11	2	8	30-33	24p
5. Flacăra	21	10	3	8	40-25	23p
6. Corvinul	21	9	2	10	28-40	20p
7. FCM Brașov	21	8	3	10	34-37	19p
8. „U” Cluj	21	7	5	9	27-36	19p
9. FC Olt	21	6	7	8	20-32	19p
10. SC Bacău	21	8	2	11	38-38	18p
11. FC Bihor	21	7	4	10	24-24	18p
12. FC Argeș	21	8	2	11	23-30	18p
13. Sportul	21	8	2	11	30-29	18p
14. Univ. Craiova	21	6	5	10	29-42	17p
15. Farul	21	7	2	12	17-30	16p
16. Rapid	21	7	2	12	20-36	16p
17. Oțelul	21	6	4	11	24-42	16p
18. ASA	21	2	2	17	12-57	6p

Clasamentul campionatului „speranțelor” înaintea startului returului

DIVIZIA A, REZULTATE, ETAPA A 21-a

FC Olt - Steaua 1-3
Pena (44) / Negru (59), Bogdaniuc (72-autogol), Rotariu (73)
Flacăra Moreni - Inter Sibiu 5-0
Lala (25, 56), Văidean (46), C. Pană (78), Marcu (88)
„U” Cluj - Oțelul 4-0
Pojar (8), Cadar (37, 70), Biro I (83)
Univ. Craiova - Farul 1-0
Sândoi (86)
Sportul - SC Bacău 2-1
Cristea (80), S. Răducanu (84) / Burleanu (79-pen)
Rapid - Victoria 0-1
Damaschin I (86)

FC Argeș - FC Bihor 2-1
Eduard (37, 57-pen) / Mujnai (75)
Dinamo - FCM Brașov 3-0
Mihăescu (8), Mateuț (14, 41)
Corvinul - ASA Tg. Mureș 2-0
I. Petcu (15, 32)

ETAPA VIITOARE

FC Bihor - Inter Sibiu
Victoria - FC Argeș
SC Bacău - Rapid
Farul - „U” Cluj
Oțelul - Sportul
Flacăra - Corvinul
ASA Tg. Mureș - Dinamo
FCM Brașov - FC Olt
Steaua - Univ. Craiova

La câțiva pași de Giulești, în „Regie”, Sportul Studențesc s-a întrebuintat serios pentru a învinge o echipă ambițioasă, SC Bacău, care, după o primă repriză în care a ratat câteva situații prin Grigoraș, actualul antrenor al Oțelului Galați, a deschis scorul prin Burleanu, din penalty, în minutul 79. Surpriza însă nu s-a produs, „studentii”, conduși în teren de Gino Iorgulescu, reușind să întoarcă scorul prin golurile lui Tom Cristea și Sorin Răducanu, la ambele fiind coautor Stănic. Universitatea Craiova dădea semne că își revine, după o primă parte de sezon slabă. Elevii lui Sorin Cârțu au avut însă de trecut un obstacol dificil, Farul Constanța, cele două echipe aflându-se în lupta pentru evitarea retrogradării. Conduș din teren de Gică Popescu, viitorul mare internațional, pe atunci doar un tânăr

anunțuri

CUMPĂRĂRI
Cumpăr urgent lampă radio EL 6 - EMI (ochi magic), ECH 3 pentru radio Phillips 990 X.
Garsonieră sau două camere, numai cu terasă, zonă lacuri, Floreasca.
Cumpăr televizor color nou, cablu coaxial. Vând amplificator antenă FIF - UIF.
Cumpăr parbriz față și parbriz ușă față pentru Mercedes 200 D caroserie 123 model 1980.
Cumpăr minicalculator, semicursieră damă, aparat Gillette, brichetă gaz.
Boxe calitate deosebită, rack (mobilă), doză, discuri country, aparat ras, site Braun, blue-jeans, reiați 50.
Cumpăr storcător fructe deosebit. Vând frac excepțională măsură mică.

VĂNZĂRI
Televizor nou Cromatic O2 sigilat, landou bulgăresc, schiuri Rosignol, 170 m, planetare Dacia 1300. Cumpăr ceas Seiko nou, amplificator 25-70 W, videocasete sigilate.
Vând convenabil televizor Diamant, costume nr. 48-54/1, discuri, prăjitore, fierbător, masă pliantă, scaune, măsuță artizanat, antene tv, pălării.
Vând carpete manuale, candelabre, rame pentru tablouri, fructiere, vas Lever France, serviciu birou, ceas cu cheiță, veioză, diverse porțelan, ceramică, bibelouri.
Vând sufragerie stil vechi, scrin Biedermayer, televizor Sport Olt, lustre cristal.
Monument funerar, butelie voiaj pentru luminat, încălzit, gătit.
Banjou profesional, scule pescuit.
Cumpăr minicalculator, casete audio.
Apartament parter-vilă, gaze, garaj, dormitor Florentin, sufragerie vieneză, măsuțe rotunde, piedestale, bicicletă.
Vând casa la curte, mașină de cusut Singer, haină mouton dore, ecran proiectie, trepid foto.
Haină astrahan, tacâmuri deosebite, sobă pentru marca Ideal, ceas mic de buzunar deosebit, tensiometru electronic, minitelevizor Orion și televizor Diamant S perfectă stare.
Hotă absorbantă, boiler Siemens trifazic, aparate muzicale, aparate filmat, îmbrăcăminte.

tv 17 martie 1989

19.00 Telegazeta. 1 Mai - raport muncitoresc
19.25 Tezele și orientările formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu - program de muncă și acțiune revoluționară. Modernizare și productivitate - criterii ale creșterii eficienței economice. Redactor Ciprian Enache
19.45 România în lume. Documentar. Redactor George Marinescu
20.05 Copiii cântă patria și partidul. Program muzical-literar-coregrafic susținut de formații pionierești laurate în Festivalul național „Cântarea României”. Redactor Petre Magdin
20.25 Învățământ, cercetare, producție. Perfecționarea profesională, reciclarea, policalificarea în fața dezideratelor noii revoluții științifico-tehnice. Redactor Ion Chițulescu
20.45 Rolul familiei în societatea noastră. Copiii - supremă bucurie și răspundere. Redactor Mădălina Tudor
21.05 Cinecluburile - prezență activă în munca politico-educativă. Redactor Bob Călinescu
21.20 Univers, materie, viață. Emisiune de educație materialist-științifică. Istoria pământului. Episodul II. Minerale și roci. Prezintă dr. Gheorghe Udubaș, de la Institutul de Geologie și Geofizică București. Redactor Ion Ruș
21.50 Televizor
22.00 Închiderea programului

vremea

În țară, vremea a fost caldă, mai ales în sudul și estul țării. Cerul a fost variabil, mai mult noros în regiunile vestice, centrale și de nord, unde, pe arii relativ extinse, au căzut ploici care au avut și caracter de aversă, însoțite și de descărcări electrice și izolate în restul teritoriului. În zonele deluroase, cantitățile de apă au depășit, izolat, 10 litri pe metrul pătrat în 24 de ore. Vântul a prezentat intensificări în nord-estul țării din sectorul nordic.

Protestele poetului

(Urmare din pag. 1)
Despre protestele sale din primăvara lui 1989, numărul 118/1989 al publicației în limba română Lupta (Paris) scria următoarele: „Vineri, 17 martie a.c., ziarul Liberation publica un amplu interviu - din care prezentăm mai jos extrase - al lui Mircea Dinescu, poet de mare talent, născut în 1950, autor a zece volume de versuri publicate în România.
În interviurile date anul trecut, cu ocazia unor călătorii în URSS și în Germania Federală, Mircea Dinescu își permitea deja riscul de a spune lucrurilor pe nume. Rechizitoriul violent, lucid, de o ucigătoare ironie pe care l-a face în interviu de acum situația din România este, fără îndoială, fructul unei meditații responsabile și semnului unui curaj intelectual, egalat doar de marele său talent. Noua „intelectualitate” al cărei portret a fost excelent conturat în eseu lui Lucian Raicu, unul dintre cei mai importanți critici literari români, exilat în Franța de curând, intitulat «Tentația supraviețuirii», acest erztatz este și prima țintă a lui Dinescu.
După câteva pagini de citate și de analize, articolul din Lupta se încheia astfel: „În urma interviului (...), Mircea Dinescu a fost plasat sub strictă supraveghere. I s-a luat carnetul de partid, a fost dat afară de la România Literară, unde lucra, și, înainte de a fi izolat la domiciliu, împreună cu soția și copiii, cu telefonul tăiat, Dinescu era urmărit pe stradă de nu mai puțin de opt securiști în civil.”
Eliza DUMITRESCU

DIN ARHIVA CC AL PCR

Stenograma ședinței CPEX al CC al PCR din ziua de 17 martie 1989

Ședința a fost prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România
Punctul I
Raportul privind analiza pe bază de bilanț a rezultatelor obținute pe ansamblul economiei naționale, formarea și utilizarea resurselor financiare în anul 1988.
Ce aveți de spus, tovarășii?
Tov. Manea Mănescu:
Vă rog să-mi permiteți, tovarășe Nicolae Ceaușescu, să pun unele întrebări:
Să ne spună Ministerul de Finanțe și Banca Națională cum am ajuns la agricultură la o datorie, în anul 1988, care se cifrează la 165,4 miliarde de lei, că noi nu cunoaștem această situație? Situația era altă?
Tov. Gheorghe Paraschiv:
Tovarășe secretar general, în ceea ce privește datoria cooperativelor agricole de producție de 165,4 miliarde de lei la 31 decembrie 1988, așa cum ați ordonat dumneavoastră, s-a făcut o situație a lor.
Soldul la finele anului 1981 al datoriei din credite este de 71,2 miliarde de lei, la care s-au adăugat datoriile făcute în continuare din anii 1981-1988. În ceea ce privește modul în care am acordat credite unităților agricole cooperatiste în perioada 1981-1988 și îndeosebi în anii 1987-1988, acestea s-au acordat în cadrul compensărilor făcute pentru plata furnizorilor atât în anul 1987, cât și în anul 1988.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Ce lege prevede aceasta?
Tov. Gheorghe Paraschiv:
O singură prevedere este în Decretul nr. 331 care spune că, în momentul în care furnizorii și-au îndeplinit obligațiile contractuale față de clienți, aceștia au dreptul să solicite credite pentru achitarea facturilor respective. În anul 1987 s-a făcut o acțiune de compensare în care s-au cuprins și acești furnizori și că urmare sumele trebuiau plătite de cooperativele agricole.
Tov. Nicolae Ceaușescu:

Și le-a plătit?
Tov. Gheorghe Paraschiv:
Nu le-a plătit integral.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Ați avut aprobare să le dați credite?
Tov. Gheorghe Paraschiv:
Pentru anul 1987 a fost o aprobare.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Bun.
Tov. Gheorghe Paraschiv:
În anul 1988, ca urmare a plenarei din noiembrie, s-a cerut să se facă o compensare ca în anul 1987.
S-a făcut această propunere de compensare pe baza propunerii ministerelor, pentru că era o blocare în lanț și între furnizorii propuși au fost cei care au livrat în agricultură de circa 10 miliarde de lei.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Ce prevede legea? Dacă dreptul să dai credite la cooperativele agricole?
Tov. Gheorghe Paraschiv:
Nu prevede legea.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Atunci de ce ați încălcat legea? Și la întreprinderi, compensarea nu presupune acordarea de credite? Citiți legea cum trebuie! Pentru a scurta perioada, se spune că plățile trebuie să se facă către furnizori pe baza livrării mărfurilor.
Așa spune legea! Iată, citiți legea! Nu spune să le dați credite?
Articolul din lege, pe care o invocăți, spune că pentru a asigura plata furnizorilor, pe baza executiei și livrării mărfurilor, se pot da avansuri, dar nu credite. Legea nu spune să se dea credite. Și pe urmă nimeni nu poate da credite fără aprobarea prin lege! Așa este legea! Chiar dacă cineva vine cu propunerea să se acorde credite, nu poate da nimeni credite fără aprobare, prin lege!
Arată-mi unde scrie că aveți dreptul să se dea credite la mărfuri?
Trimestrial, planul de finanțare a economiei se prevede în lege! A fost prevăzut în planul financiar?
Nu te uita, Paraschiv, la Florea Dumitrescu, că ești ministru acolo, nu Florea Dumitrescu este ministru!
Să ne lămurască și viceprim-ministrul care se ocupă cu aceste probleme de ce s-au încălcat legile țării?

Tov. Neculai Ibănescu:
Tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, permiteți-mi să raportez că în urma situației deosebite care a apărut cu privire la pierderile în unități și la plata unor furnizori, noi, împreună cu băncile, am analizat situația aceasta. Totuși, raportez că nu s-au acordat credite unităților agricole cooperatiste în anii 1987 și 1988.
Problema compensărilor, care a fost aprobată, nu a fost făcută decât pentru faptul că s-a pornit de la întreprinderile din cadrul aceleiași centrale, ce nu s-a putut rezolva în cadrul ministerului, dar nu s-a depășit aria de la un minister la altul.
Cooperativele agricole nu au avut decât o situație cu privire la achitarea împrumuturilor pentru furnizori.
Tov. Nicolae Ceaușescu:
Unde spune legea să dai credite pentru împrumuturi? Legea spune invers, că din avans se plătesc lunar împrumuturile, nu să dea bani să plătească împrumuturile și alte lucruri SMA. Așa spune legea! De ce nu ați aplicat legea? Ce spune legea, că voi trebuie să aplicați legea?
Tov. Neculai Ibănescu:
Nu aveam dreptul!
Tov. Nicolae Ceaușescu:
De fapt, ce ați făcut voi este o sabotare a economiei naționale. Eu așa o caracterizez aici, în Comitetul Politic Executiv, în fața tuturor! Ați dat în doi ani 48 de miliarde! Unde spune legea?
Sigur, mi-ați prezentat adineauri că ați discutat la Biroul Executiv al Consiliului de Miniștri problema aceasta. Nici Biroul Executiv al Consiliului de Miniștri nu poate hotărî, în afară de am întrebare și pe unii membri ai Biroului Executiv care spun că nu cunosc asemenea lucruri, că Biroul este compus din oameni! Prezențați situația! Nu se poate așa ca asta!
În primul rând că bilanțul este nereal, nu oglindesc care este situația în economia națională și arată încălcarea legilor! Acoperiți, de fapt, prezențați un bilanț fals!
Arhivele Naționale, Fond CC al PCR - Secția Cancelarie, dos. nr. 17/1989

A la Cluj - șoferul ghinionist și organul de treabă

Ghinion e când lovești cu mașina un om, ghinion la pătrat e când lovești doi oameni, iar ghinionul suprem - dacă suni polițiștii!
Aceasta a fost probabil și revelația pe care a avut-o șoferul Gavril Varadi într-o seară de primăvară a lui 1989. După ce-și delectase papilele gustative cu ceva cam mult alcool, pornise spre casă. Și nu oricum, ci la volanul mașinii!
Un „buf” scurt și îndesat la intersecție i-a dat de bănuț. Se pare că nu suficient de mult, întrucât și-a continuat liniștit drumul. În urmă au rămas cei care luaseră contact mai mult decât ar fi vrut cu mașina șoferului aburit de alcool. Și care - ghinion! - erau nici mai mult și nici mai puțin decât subofiterul de miliție Vasile Arion și militarul în termen Florin Anghel, aflați în patrulare.
Varadi a lovit organele de miliție! Dar și-a continuat liniștit drumul spre somnul de-acasă.
Mai târziu, la proces, șoferul a ales în felul lui să se apere. Zicea că nu își

amintiri

„Nici o masă fără pește”, era una din lozincile anului 1989

Colocviu 81

ORIZONTAL: 1) Semne de viață în univers - Cap de sifon! 2) Exercițiu de compunere - Pofit la masă se prezintă cu un buchet ales. 3) Când s-a luminat dispăre - Casa închisă, unde pătrunzi cu greu. 4) Lipsesc rareori de la întâlnire. 5) Șarpe verde care nu mușcă - Derulate cu incetinitorul. 6) Verb la toate conjugările - Cămașă de forță. 7) Se-nunde la masă - Strănsă după recoltarea semințelor. 8) Eroinele unor povești... nemuritoare - Prins - Intervenție la urgență. 9) Donatoare de inimă - Spusă pentru ultima dată.
VERTICAL: 1) Obișnuitul cărărilor - Detaliu dintr-un peisaj industrial. 2) Posibilitatea de a scăpa dintr-un accident - Capodoperă universală. 3) Prezenți la datorie. 4) Valori limitate un potențial de energie - Târgul motilor. 5) Telină... a la russe - Mazăre boabe, conservă. 6) Formulare pentru asigurări - Înfașurată pe ax - În capul scării. 7) Vin după el... în local! - Apare când ție lumea mai dragă. 8) Calitate de pânză inferioară (masc). 9) Autoare... de fapt - Are viitorul asigurat. 10) Ordine și dispoziție - Aflate în custodie! - Așezământ domnesc. 11) Punct în mișcare.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

Dictionar: LUSTRI Revista Rebus, nr. 12/1989